

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΑΡΒΑΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α'. 1903

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ ΜΟΙ

ΓΟΝΕΥΣΙ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΔΕΙΓΜΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΤΟΜΟΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

	Σελ
Ο Μικρός Έπαίτης.....	1
Ο Μπουναμάς.....	2
Η Ψαθοπλέκτρια.....	5,12
Μαλγαρή.....	9,17,25
Ρεζεντά.....	10
Βίοι και Πολιτεΐαι.....	19,28
Η Τύχη.....	19
Το Ναυάγιον του «Ωρίωνος».....	20
Το Κοράκι.....	21
Η Νυμφική έσθής.....	22
Δύο Έρωτες.....	27
Μάτια νικηταί.....	29
Είς όρκος.....	33,41,49
Έκδικήσις.....	35
Ίλλα.....	36
Άλυτον Αίνιγμα.....	43,52
Κοιμάται.....	45
Μη με λησμόνει.....	53
Πεθαμμένος Άγγελος.....	55
Ο ελεφάντινος Σταυρός.....	61,69,77,85,93
Ο Διαβάτης.....	61
Στήν Ταβέρνα.....	63
Ένα Λάθος.....	64
Παράπονον.....	65
Περασμένη Πρωτομαγιά.....	80
Ο Γέρο-Φινέτος.....	81
Περιπλοκαί.....	82
Μίσος και Λατρεία.....	88
Το Φίλημα της Μπεμπέκας.....	89
Δάκρυ.....	94
Η εκδικήσις μου.....	97
Ένα Όνειρο.....	98
Η Ψείρα των γενειών του Βασιληά.....	101
Το Ποδήλατον.....	105,113
Άπάνω απ' τ'ό προσκέφαλο της μάνας.....	106
Ειδύλλια.....	109
Τελευταΐαι λέξεις.....	110
Το Μενουέτο.....	117
Τελευταΐα ήμερα αυτόχειρος.....	120,127,137
Ο Έρωτες της Νηρηΐδος.....	121,129,146,154,162
Το φίλημα των άραβώνων.....	125
Μυσοσωτίς.....	126
Όνειρο παιδιού.....	133
Ο γάμος ενός δειλού.....	135,143,151
Ο Βρυκόλακας.....	141,149,157
Νέα Άγάπη.....	144
Δυό ώραις εύτυχίας.....	146
Νεράιδες.....	153
Ο παράφρων.....	160
Η μνηστή των νεκρών.....	169
Ο Διαβολόπαππας.....	171
Κρίνον λίμνης.....	172
Η πέτρα του δακτυλιδιού.....	177,189,201
Το δ'ήθεν σπαραξικάρδιον.....	180
Μιά σελίδα απ' τ'ό ημερολόγιό μου.....	181

Βουκολικά.....	182
Τ'ό μαρμαρωμένο Βασιλόπουλο.....	193,206
Μία άγνοια της καρδιάς.....	195
Η τρελλή.....	209

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Χριστούγεννα.....	4
Γιά μάτια πεθαμένα.....	11
Σε νεκρό καλλιτέχνη.....	13
Μεσάνυχτα.....	20
Άπο την «Γαλήνην».....	20
Παράπονον Καρδιάς.....	27
Όπτασία.....	34
Στή Μάννα μου.....	45
Θύμα του Κόρου.....	45
Εΐδες.....	53
Τ'ό άσμα των Άγγέλων.....	54
Στόν πατέρα Στέφανον Μαρτζώκη.....	55
Κατάρτα και φίλια.....	56
Ρόδο και χείλη.....	65
Πρωτομαγιά.....	70
Γέρασα.....	71
Πρωτομαγιά.....	72
Μαραμένο Λευκάνθεμο.....	78
Άθανάσιος Διάκος.....	82
Άθωότης.....	82
Παράπονον.....	86
Τ'ό πρώτο έρωτικό μου λογάκι.....	88
Στεναγμοί.....	91
Ηλιογέννητη.....	95
Στή σκέψη.....	95
Νοσταλγία.....	103
Τ'ό τραγούδι του Άηδονιού.....	107
Ελπίδες.....	112
Σε μια λιγδόλογη.....	112
Στό άστρο.....	112
Άπο τά σύννεφα της άγάπης.....	119
Σε κείνη που μ' έννοσε.....	122
Έλα.....	126
Πέθος.....	127
Καινούργια άγάπη.....	128
Στιγμές χαράς.....	136
Στήν περιστέρα.....	138
Η λύπη μου.....	138
Στήν Άγνότητα.....	142
Μη μ' έρωτάς άν σ' αγαπώ.....	145
Στό καράκι.....	145
Η Τύχη.....	145
Η Ήώς.....	147
Τί ήθελα.....	150
Τ'ό τραγούδι του άηδονιού.....	151
Όσα.....	153
Υπόσχεςις.....	153
Σοννετάκι.....	154
Πεθαμένη.....	159
Άχνα όνειρα.....	161
Τί σημαίνει.....	164
Τ'ό Θηριοτροφεΐον.....	171

147 ΚΝΤ. 94

147 ΚΝΤ. 94

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων 11
Σύντοκία Πλάκας

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 1ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. έτησια δρ. 4.- έξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.- » φρ. χρ. 3.-

Το φύλλον τιμάται λεπ. 20

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

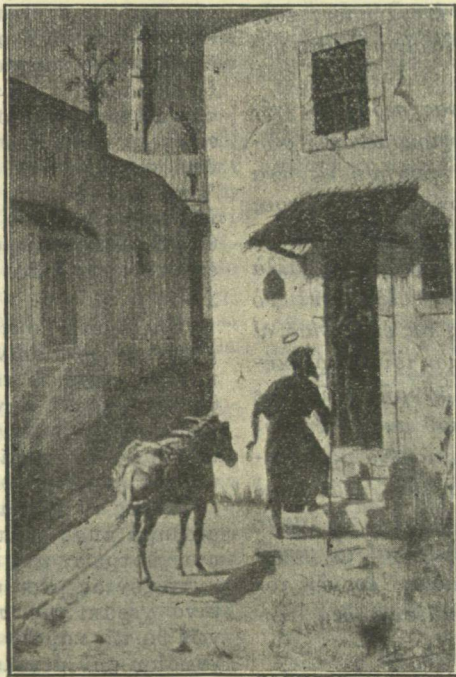
[ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΟΥΓΓΡΟΥ MAURICE JOKAY]

ΠΑΤΕΡΑΣ ναύτης, εί-
χε μισθωθή εις μίαν
κορβέτιαν και είχεν
εΰρη τον θάνατον εις
τά κύματα του Δουνά-
βεως. Η μητέρα, πτω-
χή πλύντρια, εκτός της
εργασίας της ημέρας
ειργάζετο και τη νύ-
χια γὰ νάναθρέψη το
παιδί της, ένα ὄμορφο
ἀγοράκι τεσσάρων μό-
λις χρόνων. Ἀλλά δὲν εἰμώρεσε νάναθρέξῃ εις τοὺς
τόσους κόπους και ἔπειτα ἀπὸ ἄλγος, ἢ πτωχὴ γυ-
ναῖκα ἔπηγε νά συναντήσῃ τον σύζυγόν της.

πορούσε νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ, νὰ τοῦ ζητήσῃ ψωμί.
Ἀλλὰ τοῦ κάκον κανεῖς ἀπὸ τοὺς βιαστικὸν
ἐκείνους διαβάτας δὲν τοῦ ἔμοιαζε και κανεῖς δὲν
ἐφρόντιζε γὰ τον μικρὸν αὐτὸν ἀλίτην, ὁ ὁποῖος
τίποτα δὲν ἐζητοῦσε· οἱ ἐπαῖται, ὅσοι εὐρίσκουν
καταφύγιον εις τὸ θλιβερόν αὐτὸ ἐπάγγελμα, γνω-
ρίζουν νὰ πείθουν, ἐπιμένουν, καταδιώκουν και
ἐπιδεικνύουν τὰ ῥάκη των ἐμπρὸς εις τὰ πλού-
σια ἐνδύματα των διαβατῶν, οἵτινες διὰ νὰ γλυ-
τώσουν ἀπὸ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς ὀχληροὺς και
ἴσως διὰ νὰ μὴ τοὺς τρομάζουν πλέον ἀπὸ τὸ
θέαμα της δυστυχίας των, ἀνοίγουν τὸ βαλάν-
τιόν των...

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Νε-
κροταφεῖο ὁ μικρὸς ὄρφα-
νὸς ἐσκέφθηκε : «ποιὸς θὰ
μοῦ λέῃ τώρα ἀγαπημένο
μον μικρὸ ἀγόρι», ποῖς
θὰ μοῦ δῖνῃ νὰ τρώω,
ποῖς θὰ μοῦ καθαρῶσῃ τὰ
φορέματά μου διὰ τὰ
ἔχω λερώσῃ, ποῖς θὰ μὲ
πέρῃν στὰ γόνατά του νὰ
μὲ χαϊδέψῃ, και ποῖς θὰ
μὲ βάνῃ στὸ μικρὸ μον
κρεββατάκι ὅλες της βρα-
δνὲς και θὰ μὲ φιλή, λέγον-
τάς μου : «κοιμήσου, ἀγα-
πημένο μον παιδάκι.»

Βυθισμένο στῆς ζοφερῆς
αὐτῆς σκέψεις ἐγύριζε λυ-
πητερὰ μέσα ἰστοὺς δρό-
μους, σηκώνοντας κάποτε
τὸ μικρὸ του κεφάλι, γὰ νὰ
ἰδῇ ἂν σὲ ὄλους ἐκείνους
τοὺς διαβάτας, ἔπηρχε κα-
νεῖς, ποῦ νὰ ἔμοιαζε μὲ τον
πατέρα του, ποῦ θὰ εἴμ-

Θὰ ἐπέθαιεν ἀπὸ τὴν πείναν ὁ μικρὸς ἐγκα-
ταλειμμένος, ἐὰν μία ὀπωροπώλις, καθιδουμένη
κάτω ἀπὸ μίαν πόρταν δὲν
τόν ἠδὲσπλαχνίζετο. Καί'
ἀρχὰς βλέπουσα αὐτὸν νὰ
στέκειται ἀκίνητος εις τὴν
θέσιν, εις τὴν ὁποῖαν ἐστά-
θη ἔξ ἀρχῆς, ἐνόμισεν δι
ἐκαραδόκει τὴν κατάλληλον
στιγμὴν διὰ νὰ τῆς κλέψῃ
κανένα καρπὸν· ἀλλ' διὰν
ἐβράδνασε και εἶδε δι ἀκό-
μη ἦτο ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πάσῃ
τίποτα, τὸ ἐφώναξε, τοῦ ἔ-
δακε ἕνα μῆλον και τοῦ
εἶπε :

— Τώρα πήγαινε μὲ τὴ
μητέρα σου.
Συνειδησμένο νὰ ὑπακούῃ
τὸ παιδί, δὲν ἀπεκρίθη και
διηρτύνθη εις τὴν παλαιάν
του κατοικίαν, ἀλλὰ εἶχε
σκοτεινιάσει και αἱ θύραι
ἦσαν κλεισταί. Καί ἐνῶ χον-
δρὰ δάκρυα, ἐκλυοῦσαν στὰ
μάγουλά του, ἐσκέπτετο
δι σὲ κανένα ἀπὸ τὰ σπί-

Ἡ φυγὴ τῆς Παρθένου εἰς Αἴγυπτον
Ἔργον Ν. Βαρβέρου

Πιστεύω σ' ἕνα Θεό	Σελ. 173	Προσέλωσις	Σελ. 54
Γιὰ σένα	174	Τύποι χωρικῶν Μαδαγασκάρης	55
'Στὸ χρόνο	174	Πρωτομαγιά	72
Χλωμὸ στεφάνι	179	'Εργαστήριον Ν. Γύζη	93
Θυμῆσου	180	'Ιχθυοπώλις	97
'Απ' τῆς «στροφῆς»	181	Εἰς τὸ τηλέφωνον	101
'Στὴν Ἄννα Στασινοπούλου	183	'Επ' αὐτοφῶν	109
'Απόσπασμα ἀπ' τὰ τραγούδια τοῦ «Πάρ- χα» μου	186	Κεραλὴ δρομάδος	120
Σκόρπια ῥόδα	192	Νεκρὰ φύσις	125
'Ἐλα	192	'Στὴν ἐκκλησίᾳ	133
Ἡ φυγὴ τῆς κόρης	196	Παγοδρομικὰ ἐκλυθρα ἐν Ῥωσίᾳ	137
Φθινόπωρον	197	'Ἡ εὐγνωμοσύνη ἀποθανατίζουσα στέφανον	141
'Ακου	198	'Ἡ τύχη	145
'Στὸν Ἄδῃ	208	Προσδοκία	149

ΚΩΜΩΔΙΑΙ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΑ

Διατὶ συναθροίζονται	14
Τρεῖς μῦται διὰ μίαν γυναῖκα	37
'Ο Ταχυδρόμος τῆς Μαρκησίας	163
'Ὡς εἶδος Πρόγραμμα (διάλογος)	164
Μιά βραδυὰ στὸ Σορρέντο 51, 73, 79, 87, 96, 104, 111	

ΔΙΑΦΟΡΑ

'Ο Ἔσπερος	6
Σιωπηλὴ Ἀκαδημία	14
'Ὀσφρησις και ἀκοή	152
Φιλία	158
Περίεργοι ἀντιπάθειαι	15
Κρανίον και Διάνοια	39, 45
Δεκαπενθήμερος ἐπιθεώρησις	152, 194
'Επιστολὴ τοῦ Toutgueneff	161
Παράδοξα σκέψεις	135
Πατρίς	180
'Αλήθεια δυστυχῶς	181
Προκήρυξις Διαγ. Συνθέσεως διηγήματος	4, 114
» » Λύσεων	7, 74, 114, 115
» » Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν	7, 198
» » Ἐπὶ τῶν «Μαρμαρυγῶν»	123
'Αποτελέσματα διαγ. Λύσεων	90, 122, 186
» » Ποιήματος	168
» » Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν	197
» » Συνθέσεως Διηγῆμ.	56, 147, 184
'Στὰ πεταγτά	23
Εὐχαριστήριον	210
Τὸ πρῶτον ἔτος	211
'Ὀραι εὐθυμίας	22, 30, 57, 74, 82, 98, 177
'Αλληλογραφία τοῦ «Ἐσπέρου»	8, 16, 23, 31, 39, 46, 57, 66, 74, 83, 91, 99, 108, 115, 123, 130, 138, 147, 155, 165, 174, 186, 199, 211.
Πνευματικαὶ Ἀσχήσεις	8, 16, 24, 32, 40, 48, 58, 68, 76, 84, 92, 100, 108, 212, 132, 140, 156, 168, 188, 200, 212
Λύσεις	84, 132, 138.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ

Ἡ φυγὴ τῆς Παρθένου εἰς Αἴγυπτον	1
Τὰ πρῶτα παθήματα	21
'Ο ἔρωσ Ἰθαίων τὸ τόξον του	25
Ἡ Ψυχράννα	36

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

† Μαργαρίτα Μπασδέκη	41
Φατιμὰ Χανούμ	44
Λώρης Μαργαρίτης	49
† Π. Τσιριγώτης	54
† Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης	65
Ἰωσήφ Μανταῖνι	69
Β. Ἡλιόπουλος	74
Τὰ Μπιριμπί	129
Δ. Καλογερόπουλος	144
Ζίνα ντὲ Βιλλάρ	152
Εἰμαρμένη Ξανθάκη	159
'Ἐλεονώρα Δουῆς	163
Λουκρητία Παντολέοντος	182
† Ἄννα Στασινοπούλου	183
Φράνκ Μίλλερ	194
Μιχὴν Παπαβιέρου	201
Χ. Χρηστοθασίλης	206

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Λεωνφόρος Ἀθηναῖς	112
Ζιζάνιον Ἀρσακείου	128
Εὐριπίδης Πετριδης	194
Μαρία Θ. Χρῦση	195

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Ψαθοπλεκτρίας	5, 12, 13
Μαλγαρῆς	9, 17
Γέρω-καπελάτου	28
'Ενὸς ὄρκου	33
Πεθαμένον Ἀγγέλου	55
Ελεφαντίνου Σταυροῦ	61, 77
Γέρο-Φινέτου	81
Ποδηλάτου	105, 113
Μενουέτου	117
Διαβολόπαππα	172
Πέτρας Δακτυλιδιοῦ	177, 203

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

'Ενα λάθος (ἐξ εἰκόνας)	4, 64
'Ὀραι εὐθυμίας	30
Εἰκόνας ἀνευ κειμένου (τρεῖς)	80
Θεριναὶ ἀναμνήσεις	150
'Ο Μανιακὸς Φυσιολόγος	186

τιά ἐκεῖνα εἰμποροῦσε νὰ ἔμβη, ὅτι δὲν εἶχε κανένα νὰ τὸ περιμένῃ, κανένα νὰ τοῦ εἰτοιμάσῃ τὸ μικρὸ του κρεββατάκι. Ἐζάρωσε εἰς τὴν πέτραν μῆς μεγάλης θύρας ἀμαξοστασίον καὶ κλαῖον ἀπεκοιμήθη. Ὁ δομητικὸς βορρᾶς τὸ ἐξύπνησε πολλὰς φορὰς, καὶ κάθε μίαν, ἐστήριζε τὰ μικρὰ μελανευσμένα μέλη του εἰς τὴν πέτραν καὶ ἐφιθύριζε: «Μαμά μου, ἀγαπημένη μου μαμά...»

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν γωνίαν ἢ ὀπωροπῶλις τὸ εἶδε τόσο θλιμμένο καὶ τοῦ ἔδωκε μερικὰ ὑπολείμματα νὰ φάγῃ. Ἐπαυήλθη καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἄλλα τὴν μεθεπομένην εὔρε κλειστὸν τὸ κατάστημα· περισσότεροι ἀπὸ τὸ σὺνηδες διαβάται ἐπηγαινοίχοροντι μὲ ὕφος βιαστικὸν καὶ μόνῃ ἢ καλῇ ἔμπορος δὲν ἐφαίνετο.

Ἡ θλίψις του τὸν κατέκλυσε ὁ μικρὸς ἐπαίτης δὲν ἐτόλμησε νὰ ὀμιλήσῃ εἰς κανένα κύριον· διηυθύνθη μόνον πρὸς τινὰ ἐπαίτην ὁ ὁποῖος εἶχεν ἕνα πόδι καὶ τὸν ἠρώτησε ἂν θὰ ἔλθῃ ἢ καλῇ γυναικί.

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα, εἶναι ἑορτὴ καὶ τὰ μαγαζιά εἶναι κλειστά. Ἐπειδὴ γεννήθη ὁ Χριστὸς σήμερα καί, καθὼς βλέπεις, ὅλος ὁ κόσμος πηγαίνει στὴν ἐκκλησίαν.

«Ἴσως θὰ μπορῶ νὰ ἔμβω ἐκεῖ πού πηγαίνουν ὅλοι ἐσκέφθη ὁ μικρὸς ὄρφανός» καὶ τῷ ὄντι εἰσέδυσεν εἰς τὴν κατοικίαν ἐκείνην, τὴν ὠραιότεραν ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας· κανεὶς μέσα στὴν ἐκκλησίαν, πού λαμποκοποῦσεν ἀπὸ φῶτα δὲν τὸν ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ εἰπῇ νὰ φύγῃ ἢ γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἤθελεν ἐκεῖ τὸν ἄφρανον μέσα εἰς τὸ λαμπροστολισμένο πλῆθος καὶ εἰμπόρεσε νὰκούσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήσουν, τοὺς ὠραίους ψαλμούς, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οἱ ψαλμοὶ ἔπαυσαν καὶ ἕνας σεβάσμιος γέρον ὀμίλησεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους, διηγῆθη ὅτι ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐγεννήθη εἰς ἕνα σταῦλον, ἐν μέσῳ τῶν ποιμένων, ὅτι ἡγάπα ὄσους ὑποφέρουν καὶ πρὸ πάντων τὰ μικρὰ παιδιά.

Ὁ ἐγκαταλειμμένος τὸν ἄκουε νὰ ὀμιλῇ ἄλλα ἢ λειτουργία ἐτελείωσε καὶ ὅλοι ἐξῆλθον. Τὸ παιδάκι ἐμβῆκε διαδοχικῶς εἰς τὰς ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον του ἢ προσκύνησις του διήρχεσε μέχρι τῆς στιγμῆς πού ἤυρε κλειστὴ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ.

Ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα, τὰ καταστήματα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ὠραίας ἐλάτας μὲ μικρὰ πολύχρωμα κερία, φωτίζοντα τὰ ζαχαρωτά, τὰ ἐπιχρυσωμένα καρύδια, καὶ τὰ μικρὰ λίκνα, τὰ περικλείοντα τὸ Παιδίον Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ζαχαρωτοὶ ἄγγελοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐπηγρῦνον.

Ὁ μικρὸς ὄρφανός δὲν εἰμποροῦσε νὰποσπάσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα· ἔβλεπε κυρίας νὰ μπαίνουν εἰς τὰ κατάστημα αὐτὰ καὶ

νὰγοράζον γελασταὶ τὰ ὠραία ἐκεῖνα πράγματα τὰ ὁποῖα χωρὶς ἄλλο θὰ ἔδιναν εἰς τὰ μικρὰ τους ἀγοράκια ἐκ μέρους τοῦ Παιδίου Ἰησοῦ.

«Πόσο εἶναι ὠραία ἡ ἑορτὴ τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ!» ἐσκέφθη τὸ ἐγκαταλειμμένο παιδί. «Μόνον ἂν δὲν ἔκανε τόσο κρύο! Πόσο ὠραία θὰ ἦταν νὰ εἶναι κανεὶς κοντὰ στὴ φωτιὰ, στὰ γόνατα τῆς μαμᾶς του καὶ νὰκούῃ τὸν ἄνεμον νὰ σφουρίξῃ γιὰ κείνον ὅμως πού δὲν ἔχει στέγη, πόσο εἶναι φοβερός ὁ βορρᾶς!»

Τὸ παιδί διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἐγονάτισε εἰς τὸ κατώφλιον καί, ἐνώνησας τὰ δύο μικρὰ του χεράκια, προσηυχῆθη: «Ἀγαπητὲ μικρὲ Ἰησοῦ, Σὺ, πού ἀγαπᾶς τόσο τὰ μικρὰ παιδιά, ἂν χρειάζεσαι κανένα μικρὸν ὑπηρέτην σὰν κ' ἐμένα, πάρε με, πάρε με μαζί σου!..»

Ὁ παντοδύναμος Σωτὴρ ἤκουσε τὴν προσευχὴν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τόσον ἀδόλως προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ βασιλεῖόν του.

Τὸ παιδάκι ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς γῆς, γιὰ νὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸν οὐρανόν!

(Μετ' ἄρρασις ΑΓΓΕΛΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ)

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ

ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ τὴν πρωτοχρονιά μὲ ἀνυπομονησίαν μικροῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν ἠγάπησε περισσότερον ἀπὸ τὸν μπουναμά καὶ ἤλιπε μὲ κάποιον μυστικὸν προαἰσθημα ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῶν εὐχῶν καὶ τῶν δῶρων θὰ τῆς ἔκαμνον ἕνα μπουναμά, ὁ ὁποῖος βεβαίως δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τῆς μικραῖς ξανθόμαλλαις κουκλιτσαῖς καὶ τὰ μικρὰ πιτάκια ἐνὸς κουκλιττικου νοικοκυριοῦ, τὰ ὁποῖα πάντοτε κατὰ τὴν πρωτοχρονιά ἀπετέλουν τὰς ἀπὸ τὸν θεῖον καὶ τὴν θεϊτσαν εἰσπράξεις τῆς. Ἐπίστευε μὲ τὸ ἐνδόμυχον προαἰσθημα τῆς ἡλικίας τῆς ὅτι ὁ περιμενόμενος μπουναμάς θὰ εἶνε διαφορετικὸς αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ τὸ ἐπίστευε μὲ ὄλην τὴν θερμὴν τῶν δεκαεξ τῆς χρόνων.

Ἐπερίμενε λοιπὸν τὴν πρωτοχρονιά μὲ τὴν μυστικὴν φρικίαν ἐνὸς ἀορίστου πόθου χωρὶς κἂν νὰ εἰμπορῇ νὰ προῖδῃ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ἔκαμνε τὸν παράδοξον ἐκείνον μπουναμά. Δὲν εἶξευρε τίποτε ὀριστικὸν περὶ αὐτοῦ καὶ ὅμως τὸ προαἰσθημά τῆς τὴν κατεῖχε ὀλόκληρον.

Ἄλλως τε δὲ διατὶ νὰ μὴ πιστεῖν εἰς τὸ προαἰσθημά τῆς; Μήπως δὲν τῆς τὸ εἶχεν εἰπεῖ μία γύφτισσα, μία ἀπ' αὐταῖς τῆς Ἀθιγγάναις, κυττάζοντας μέσα εἰς τὸ μικρὸ καὶ ἀσπροκόκκινο χεράκι τῆς, πῶς ὅταν γείνῃ δεκαεξ χρόνων θὰ τῆς κάμουν τὸ ὠραιότερον δῶρον, πῶς θὰ γνωρίσῃ τὴν μεγαλεῖτον εὐτυχίαν τοῦ κόσμου;

Λοιπὸν ὁ μπουναμάς τῆς πρωτοχρονιάς, τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενε, δὲν ἔμποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ δῶρον.

Καὶ ἡ τόσον ἀνυπόχως περιμενομένη πρωτοχρονιά ἔφθασε.

Ἡ ὠραία Πιπίτσα μὲ τὰ δεκαεξ τῆς γελαστὰ χρόνια, τὰ γεμάτα χάρι καὶ εὐμορφιά, ἐθικόθη ἀπὸ τὸ παρθενικὸ κρεββατάκι τῆς πρῶτῃ πρῶτῃ, σὺν πουλάκι τῆς αὐγῆς, καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον, ἑλαφρὰ καὶ ὠραία μὲ τὸ πρωινό τῆς πουκαμισδάκι, ὡσάν τῆς ἀρχαίαις νύμφαις τῶν δαδῶν, καὶ ἐπερίμενε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου μὲ κάποιον ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τῶρα, τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἐπάνω εἰς τὸ ὀλοφώτιστον ἄρμα του θὰ τῆς ἔφερε τὸν ἀορίστως ὄνειρωδῶν ἐκείνον μπουναμά, ὁ ὁποῖος θὰ περιέκλειε τὴν πραγματοποίησιν, τίς οἶδε, τίνος τρελλοῦ ὄνειρον καὶ ἐπερίμενε τὴν ἀνατολὴν τοῦ μὲ τὴν ἀνυπόχως ἐκείνην ἡρεμίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν ὀπλιζόμεθα ὅταν θέλωμεν νὰ ἀνταχθῶμεν εἰς τὸ ὑπέροχον βάρος κάμμιᾶς ἀπιστεύτου εὐτυχίας.

Ὁ ἥλιος τέλος ἀνέτειλε φαιδρὸς καὶ ζωογόνος, ἀναδύρων τὴν αὐλαίαν μῆς νέας σκηνῆς τοῦ παγκοσμίου δράματος καὶ καλύπτων μὲ τὸν πέπλον τῆς λήθης ὅλας τὰς διαψευθείσας ἐλπίδας τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν καὶ ὅλα τὰ ἐξαγμιθέντα ὄνειρα ἄλλων τόσων νυκτῶν. Ἡ Πιπίτσα εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ξανθοῦ ἡλίου κατελείφθη ἀπὸ μίαν μαγευτικὴν φαιδρότητα, ὡσάν νὰ ἔβλεπε τὸν ὄνειρωδῶν μπουναμά τῆς μέσα εἰς ἀνοδοδῶμν ἀπὸ ῥόδα καὶ ἀκτίνας, καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς στοματάκι, τὸ ὅμοιον μὲ τὰ μισοανοιγμένα ῥόδα τοῦ Ἀπρίλιν, ἐδῆκε ἢ ἐκφρασίς τῆς χαρᾶς τῆς μὲ μιὰ φωνίτσα σὰν κελάδηνμα πουλιού.

— Ἄ! τί ὠραῖος εἶνε σήμερα ὁ ἥλιος! .. κῦτοξε 'κεῖ νομίζει κανεὶς πῶς φέρνει τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν! Ἄ! φέρνει τὸν μπουναμά μου... φέρνει τὸν μπουναμά μου!

Καὶ ἐκτύπησε τὰ μικρὰ τῆς χεράκια μὲ τὴν παιδικὴν ἀφέλειαν τῆς χαρᾶς τῆς καὶ μὲ ἐν χαριέστατον σκίρτημα μικροῦ ἐριθίου ἔτρεξε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μαμμά τῆς.

— Ἄ! μαμμά μου, μαμμά μου, δὲν εἶν' ἀλήθεια πῶς σήμερα θὰ μοῦ κάμουν ἕνα καλὸ, ἕνα ὠραῖο μπουναμά;

— Ναί, Πιπίτσα μου, ναί χρυσό μου, ὁ θεῖος σου θὰ σοῦ κάμῃ ἕνα ὠραῖο βιβλίον μὲ εἰκόνας γιὰ τὴ ζωγραφικὴ σου καὶ ἕνα ὠραῖο κουτάκι κραγιόνια, γιὰτὶ βλέπεις περὶ τώρα, χαϊδεμένο μου, μεγάλωδες, ἔγεινες δεσποινίς καὶ πρέπει νὰ ἀφήσῃς τῆς κούκλαις καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια, ἔπειτα ἡ θεῖα σου θὰ σοῦ κάμῃ ἕνα ὠραῖο χρυσόδετο βιβλίον, ὁ μπαμπᾶς σου ἕνα ὠραῖο φῶρεμα καὶ ἐγὼ ἕνα κουτί ζαχαρωτά, γιὰτὶ ἔξερω πῶς τ' ἀγαπᾶς πολὺ... ἔχεις δίκην λοιπὸν θὰ ἔχῃς πολὺ ὠραίους μπουναμάδες.

Καὶ ἡ μαμμά ἐθώπευε φιλοστόργως τὰ φιλοτέχνως ξέπλεκα ξανθὰ μαλλιά τῆς Πιπίτσας τῆς, ἢ ὁποῖα ἐννοήσασα πῶσον ὀλίγον συγγενοῖσθ ἢ μαμμά τῆς μὲ τὰ κρύφια αἰσθηματά τῆς, τὰ ὁποῖα οὐδ' αὐτὴ ἢ ἰδία ἤξευρε μὴ θέλουσα δὲ νὰ λυπήσῃ τὴν τόσον ἀγαθὴν μητέρα τῆς, ἐὰν ἐδείκνυνεν ὅτι δὲν ἠρέσκετο εἰς τὰ βιβλία καὶ τὰ ζαχαρωτά, ἐβίασε τὰ ῥόδινα χεράκια τῆς νὰ μειδιᾶσων μειδιάμα βεβιασμένης χαρᾶς καὶ ἐξέφρασε μὲ θελκτικὴν προσποίησιν ψευδῆ εὐχαριστίσιν, ἐν ᾧ πράγματι δὲν ἐλάμβανεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ καλὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα τῆς ἔκαμνον.

Ἡ ὠραία Πιπίτσα ἐπίστευεν ἀκλόνητος μὲ τὴν ἀδιάσειστον πίστιν τοῦ προαἰσθηματος ὅτι

τὸ δωστὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρον, ὁ ἀληθινὸς μπουναμάς θὰ ἦτο τόσον ὠραῖος, ὡστε θὰ ἐκλαίεν ἀπὸ χαρᾶν. Ἐπερίμενε λοιπὸν γεμάτη ἀπὸ ἀνυπομονήσιν καὶ ἐλπίδα.

Ὁ ὠραῖος ἥλιος τῆς πρωτοχρονιάς, παρ' ὅλον τὸ πείσμα τοῦ χειμῶνος, διέτρεξεν ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν ὀλοκύανον ῥόδον τοῦ χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὰ ζηλόφθονα ἐνστικτα κἀνενός ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μικρὰ καὶ διαφανῆ σινεφάκια τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα ὡσάν τρελλόπαιδα παίζοντα εἰς τὸ γλαυκὸν κενόν, τὰ βλέπομεν τόσον συχνὰ μὲ τὴν παιδακίσιαν κακίαν νὰ μᾶς προβάλλουν ἀξιώσεις κυριότητος ἐπὶ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἦδη κατήρχετο πρὸς τὴν δύσιν μὲ ὄλην τὴν ὑπέροχον μεγαλοπρέπειαν τῆς βραδύτητός του.

Ἡ Πιπίτσα ἀπὸ τὸν κῆπον μὲ τὸ ῥεμβῶδες ποιητικὸν ὕφος τῆς καὶ τοὺς μεγάλους ὀρθονοϊκοὺς ὀφθαλμούς τῆς παρετήρησε τὴν μελαγχολικὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δύσεως καὶ ἢ ἀγγελικὴ τῆς μορφῆς ἐφατίζετο ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν λάμψιν βαθείας ἐνδομύχου ἀγαλλιάσεως ψυχῆς, ἢ ὁποῖα οὐδέποτε ἐδυσπίστησεν εἰς τὸν καλὸν τῆς ἀστέρα· διότι πράγματι ἢ μικρὰ τῆς καρδία κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀνέκφραστον ἀγαλλιάσιν νὰ πιστεῖν ὅτι ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἔφερε τόσον εὐτυχίαν, ἐφύλαξε νὰ τῆς κάμῃ τὸν μπουναμά εἰς τὴν ὠραιότεραν ὥραν τῆς πρωτοχρονιάς. Καὶ ἐν ᾧ οἱ μεγάλοι ἀζούρινοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ μὲ τὴν ἀνεκλάλητον τρυφὴν καλλιτέχνου ἐπλανῶντο εἰς τὰς χρυσοειδεῖς ἢ ἰοθαφεῖς γραμμὰς τῶν αἰωνίων νεφῶν τῆς δύσεως, τὸ ποιητικὸν τῆς πνεῦμα, μὲ τὰ παρθενικά του πτερὰ ἐπετρύγιζεν, ὡς ἐμπνευσίς ποιητοῦ, εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ὄνειρων καὶ τῶν ῥεμβῶδων. Ὁλόκληρος ἢ τρυφῶν τῆς ψυχῆς, αὐτὸ τὸ ἐρατεινὸν τῆς στήθος μετρησιώθη εἰς ἀορίστον πόθον, τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι τῆς ἐνέπνεεν αὐτὸ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου, αὐτὰ τὰ ποσφύροχρα σὺννεφα τῆς δύσεως, αὐτὰ ἢ σφριγῶσα νεότης, ἕνα πόθον, ὁ ὁποῖος ἠνάγκαζε τὴν ζωρᾶν τῆς φιντασίαν νὰ πλάττῃ κόσμιους ὄνειρον καὶ νὰ ὄνειροπολῇ φανταστικὰς ἀπολαύσεις, καὶ ἀνεμιγγύετο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ ὀλόχρυσά σὺννεφα μὲ τοὺς ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ὁποῖους ἐθώπευεν ὁ ἥλιος τόσον γλυκὰ μὲ τὴν ἰλορότητα τῶν ἀκτίων του.

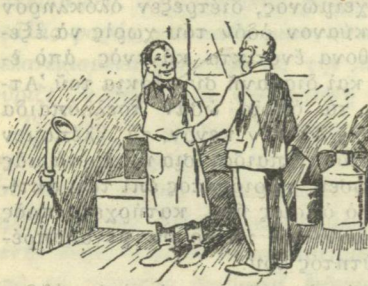
Ἡ ψυχὴ τῆς Πιπίτσας ἦτο καταμαγευμένη ἀπὸ τὸν φαιδρὸν αὐτὸν ὄμιον τῶν ἀγγέλων, εἰς τὸν ὁποῖον ἕνας, ὁ μικρότερος, ὁ περὶ εὐμορφος, τὸ ποῖο ξανθὸ τρελλόπαιδο μὲ τὰ ὠραία ξανθὰ πτερὰ του ἐπέτι ἀπ' ἐδῶ, ἐπῆδα ἀπ' ἐκεῖ ὅλο χαρὰ καὶ τρέλλα ἀπαράλλακτα ὅπως αἱ μικραὶ μέλισσαι τῆς ἀνοίξεως πού πετοῦν ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος. Καὶ ὅπως αὐταὶ ἔχουν τὸ κεντρί τῶν ἔτσι καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς ἄγγελος, αὐτὸ τὸ ὀλόξανθο τρελλόπαιδο ἐκρεμοῦσε ἀπὸ τὸν ὄμιον τοῦ μῆς ὀλόχρυσου φαρετρίτσα γεμάτη ἀπὸ βέλν κ' ἐκρατοῦσε ἕνα τόξο εἰς τὸ ἀριστερὸ του χερί. Καὶ μέσα εἰς ὄλην τὴν τὴν χαρὰν καὶ τὴν τρέλλα ἐκτυπῶσε μὲ αὐτὰ, διαρκῶς ἐκτυπῶσε κατάχαρδα ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ βέλν, μὲ αὐτὰ τὰ τρέλλα τοῦ παιγνιδίου προσήλκυσεν, ὡσάν ψυχομαγνήτης, τὴν ψυχὴν τῆς Πιπίτσας, ἢ ὁποῖα χαρωπὴ καὶ γελαστὴ ἐπέταξεν ἀπ' ἐμπρός του μὲ ἕνα προκλητικὸν ὕφος σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

— Κ' ἐμένα ὀμορφόπαιδο δὲν μὲ βλέπεις; Τὸ ξανθὸ ἀγγελοῦδι ἀντελήφθη καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ μὲ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ

Α. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ ΕΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

Όσοι θά λάβητε μέρος εις τὸν παρόντα διαγωνισμόν πρέπει νὰ γράψητε ἐν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρακειμένων ἐξ εἰκόνων πρόκειται περὶ κωμικῆς παρεξηγήσεως συμβάσης μεταξὺ ἐνὸς ἐμπόρου πετρελαίων καὶ τοῦ νέου ὑπηρέτου ἰου, παρανοήσαντος τὴν χρῆσιν τοῦ τηλεφώνου.

Όροι οἱ ἐξῆς : α.) Προθεσμία μέχρι 10 Φεβρουαρίου 1903.

β.) Ἐκαστον διήγημα δὲν πρέπει νὰ ἔχη περισσοτέρας τῶν 700 λέξεων. Πρέπει δὲ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ διαγωνιζομένου.

γ.) Βραβεῖα ὀρίζονται τὰ ἐξῆς : Εἰς τὸν γράψαντα τὸ καλῆτερον διήγημα θά δοθῶσι δύο μνηστορήματα, πρὸς δέ, θά δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του, ὡς καὶ τὸ βραβευθὲν διήγημά του. Εἰς τὸν β' δύο μνηστορήματα καὶ εἰς τὸν τρίτον ἓν.

ταίαν δραπετίδα ἀκτίνα εξαφανιζομένην ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα.

ΑΛΕΞ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μέσα σὲ φάνη ταπεινή, σὲ μιὰ σπηλιὰ φτωχοῦλα ἐκεῖ ἀντίκρουσε τὸ φῶς ὅλον τοῦ κόσμου ὁ Θεὸς μὲν χιονισμέν' αὐγοῦλα!

Μοσχοβολοῦσε οὐρανὸν, παράδεισο ἐκλειοῦσε τὸ βλέμμα του τ' ἀγγελικόν, μῦθο σκορποῦσε θεϊκὸ τὸ βρόφος οἶον γελούσε!

Εἶχε στεφάνι φωτεινόν, μ' ὀλόχρονες ἀχτίδες γύρω στήν ὄρι τῆ μικρῆ, κ' ἔχυνε αἴγλη μαγικὴ κ' ἀγνώριστες ἐλλίδες!

Χριστούγεννα! Στῆ λέξι αὐτῇ, ἔλιπς γλυκοχαράζει σὲ κάθε στήθος σκοτεινόν, τῆ γῆ μας μὲ τὸν οὐρανὸν σφικτὰ σφικταγαλακίζει!

Σῦρος ΜΑΡΙΑ ΧΡΥΣΗ

ἔρωσ πληγώνει τὰς νεαρὰς καρδίας τὴν ἐτόξευσε μὲ ἓν ἀπὸ τὰ χροσιότερά του βέλη.

Καὶ τὴν ἐτόξευσε ὁ μικρὸς κακοῦργος μὲ ἓν μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλα ὡσάν νὰ τῆς ἐχάριζε τὸν οὐρανόν!

Ἡ ψυχὴ ἠσθάνθη μιαν ὑπέροχον φρικτίαν ἠδονῆς καὶ ἀμέσως μὲ αἰμάσσουσαν τὴν καρδίαν ἀφῆκε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπέταξε μὲ ταραχὴν ἐντὸς τῆς καρδίας τῆς Πιπίτσας, μέγα εἰς τὸ γῆινο σπιτάκι της, ἡ ὁποία εἰς τὸν κλονισμόν τῆς βιαίας αὐτῆς εἰσόδου ἐπαλε παλμὸν βιαϊότατον, παλμὸν ἔρωτος, παλμὸν οὐρανιας τροφῆς!

Οἱ ὀλοκύαντοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐβαπτίσθησαν εἰς δάκρυα τροφῆς καὶ ἓν οὐράνιον μεϊδιάμα, ὡς πνοὴ ἐκ τῶν χειλῶν τοῦ ἰδίου ἔρωτος ἐξεληθοῦσα, ἐφωταγῶγησε θαυμασιῶς ὀλόκληρον τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν της.

Ἡ Πιπίτσα εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐδέχθη τὸν μπουναμὰ τῆς νεότητός της μὲ δάκρυα χαρῆς καὶ ὠμολόγησεν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της ὅτι οὐδέποτε τὸν ἐφαντάσθη τόσον ὠραῖον ὅτε δὲ οἱ δακρῦνδρεκτοὶ ὀφθαλμοὶ της ἀνεζήτησαν εἰς τὴν δύσιν τὸν ἥλιον διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσωσι, δὲν ἐπρόφθασαν εἰ μὴ τὴν τελευ-

GUY DE MAUPASSANT

Η ΨΑΘΟΠΛΕΚΤΡΙΑ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΟ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, τὸ ὅποιον πρέθετεν ὁ Μαρκήσιος δὲ Βερτρὰν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ κυνηγίου ἔνδεκα κυνηγοί, ὁτιῶ νέαι καὶ ὁ ἰατρὸς τῆς χώρας ἐκάθητο πῆρξ τῆς μεγάλης καταφωτιστοῦ τραπέζης, ἡ ὁποία ἦτο γεμάτη ἀπὸ φρούτα καὶ ἄνθη.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ συνομιλία ἐπρυχώρει ἡσυχος, αἴφνης ἠγέρθη ζωηρὰ φιλονικία, ὅταν ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν περὶ ἔρωτος, ἢ αἰωνία φιλονικία : «ἐὰν εἴμπορῇ κανεὶς νὰ γαπήσῃ στάληθινὰ μία ἢ περισσότερες φορές». Ἀνέφερον παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μόνον ἄπαξ ἠγάπησαν εἰλικρινῶς. Ἀνέφερον ἐπίσης ἄλλα παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἠγάπησαν πολλάκις παραφόρως. Οἱ ἄνδρες, ἐν γένει, ὑπεστήριζον ὅτι τὸ πάθος, ὅπως αἱ ἀσθένειαι, δύναται πολλάκις νὰ προσβάλλῃ τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ νὰ τὸ προσβάλλῃ μέχρι θανάτου μάλιστα, ἐὰν πρὸ αὐτοῦ παρεντίθεται κανὲν ἐμπόδιον.

Ἄν καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς σκέψεως ἦτο ἀνεπίδεκτος ἀντιρρήσεως, ἐν τούτοις αἱ γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη ἐστηρίζετο πολὺ περισσότερον εἰς τὴν ποίησιν ἢ εἰς τὴν παρατήρησιν, ἰσχυρίζοντο μετ' ἐπιμονῆς ὅτι ὁ ἔρωσ, ὁ ἔρωσ ὁ ἀληθινός, ὁ μέγας ἔρωσ μόνον μία φορὰ εἴμπορεῖ νὰ πῆσῃ εἰς ἓνα θνητόν, ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτὸς ἦτο ὅμοιος μὲ κεραυνὸν καὶ ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ τρωθεῖσα καρδία, θά ἔμενε εἰς τὸ ἐξῆς τόσον κενή, τόσον ἠρειπωμένη, τόσον κατακαυμένη, ὥστε κανέν, κανέν ἄλλο αἰσθημα ἰσχυρόν, ἀκόμη οὔτε ὄνειροπώλησις καμμία θά ἠδύνατο καὶ πάλιν νὰναγεννηθῇ ἐντὸς αὐτῆς.

Ὁ μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος εἶχεν πολλὰς φορές ἀγαπήσει, κατεπολέμει ζωηρῶς τὴν πεποιθησιν αὐτῆν.

— Ἐγὼ σὰς λέγω, ὅτι εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γαπήσῃ πολλὰς φορές μὲ ὅλη του τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴν. Μοῦ ἀνεφέρατε ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐρονεύθησαν ἐξ ἔρωτος, διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξετε ὅτι ἓνα δεύτερο πάθος εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον. Θὰ σὰς ἀποκριθῶ ἀμέσως : ὅτι ἐὰν δὲν ἔκαμνον τὴν ἀνοησίαν ναυτοκτονήσουν, ὥστε νὰ μὴ τοὺς εἶνε πλέον δυνατόν, πολὺ φυσικ-

κὰ ἀφοῦ ἀπέθανον, νὰ ἐπαναπέσουν εἰς τὸ αὐτὸ πάθος, θά ἐθεραπεύοντο καὶ θά ἤρχιζον πάλιν καὶ θά ἐξηκολούθουν διαρκῶς μέχρι τοῦ φυσικοῦ τῶν θανάτου. Ὡς πρὸς τοῦτο νὰ εἰσθε βέβαιοι : οἱ περισσότεροι ἐρασταὶ ὀμοιάζουν μὲ τοὺς μεθύουσιν : Ὅποιοι ἤπιε θά πῶ — ὅποιοι ἀγάπησε θά γαπήσῃ. Ναί! Εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας αὐτό.

Ὡς διαιτητὴν ἐξέλεξαν τὸν δόκτορα, ἀρχαῖον Παρισίνον ἰατρὸν, ἀποσυρθέντα εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοῖς δώσῃ τὴν γνώμην του. Ἀκριβῶς εἶπεν, γνῶμην κατηγορηματικὴν δὲν εἶχε.

— Καθὼς εἶπεν ὁ μαρκήσιος αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἐγνώρισα πάθος, τὸ ὅποιον διήρκεσεν σαρανταπέντε ἔτη χωρὶς διακοπὴν καὶ τὸ ὅποιον μόνον διὰ τοῦ θανάτου ἐσβέσθη. Ἡ μαρκησία ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

— Ἄ! εἶναι ὠραῖο αὐτό! Τί εὐτυχία νὰ ζῆ κανεὶς σαρανταπέντε χρόνια θωρακισμένος μὲ αὐτὴ τὴν ἀγάπην, τὴν περιπαθὴ καὶ διακαῆ! Ἄχ! πόσο πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχῆς καὶ νὰ εὐλογῇ τὴν ζωὴν ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον θάγαπήσουν ἔτσι! . . .

Ὁ ἰατρὸς ἐμεδιάσαε. — Τῶ ὄντι, κυρία, ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἀπατάσθε, ὅτι ὁ ἀγαπηθεὶς ὑπῆρξεν ἀνὴρ. Τὸν γνωρίζετε, εἶναι ὁ κ. Σουκέ, ὁ φαρμακοποιὸς τῆς πόλεως.

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴν, τὴ γυναῖκα, καὶ αὐτὴν ἐπίσης τὴν ἐγνωρίσατε εἶνε ἡ γραῖα ψαθοπλέκτρια καθελῶν, ἡ ὁποία ἤρχετο κάθε χρόνον εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Ἀλλὰ ἀμέσως θά σὰς ἐξηγηθῶ καλλίτερον.

Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν γυναικῶν εἶχε καταπέσει καὶ τὸ ἄθμουν πρόσωπόν των ἔλεγε «Ποῦφ» ὡσάν ὁ ἔρωσ ὤφριε νὰ προσβάλλῃ μόνον τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς ἀριστοκράτας, τοὺς μόνους ἀξίους νὰ τύχουν τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀνθρώπων καὶ ὁ σὲ π ρ ε π ε ι.

Ὁ ἰατρὸς ἐπανελάβε : — Πρὸ τριῶν μηνῶν, εἶχον προσκληθῆ πλησίον τῆς γραίας ταύτης γυναικός, εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην της. Εἶχεν ἔλθει μὲ τὴν ἀμαξάν της, ἡ ὁποία τῆς ἐχρησίμευε γιὰ σπιτί της, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς δύο μεγάλους μαύρους σκύλους της, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ φίλοι της καὶ φύλακες. Ὁ ἐφημέριος ἦτο ἦδη ἐκεῖ. Μὰς κατέστησεν ἐντελεστάς τῆς διαθήκης της καὶ διὰ νὰ μὰς ἀποκαλύψῃ τὰς τελευταίας της θελήσεις, μὰς διηγήθη ὅλον της τὸν βίον.

Εἶναι ἡ μοναδικωτέρα, ἢ συγκλητικωτέρα ἴστο

Ἐπεδιώρθωνον εἰς τὴν σκιάν τῶν πετελῶν. . . (Σελ. 6)

ρία από όσας γνωρίζω. Ο πατέρας της ήτο ψαθο- πλέκτης και η μητέρα της ψαθοπλέκτρια. Επί της γης ούδέποτε απέκτησε σταθερό οικημα.

Μικρή-μικρή ετρίγυριζε ρακένδυτος, άπεριποίη- τος και άρπαρά. Έσταμάτων εις την είσοδον των χωρίων κατά μήκος των τάφρων. Έξέξυσον την άμχαν. Το άλογο έβασκε. Ο σκύλος έκοιμάτο με το ρύγχος εις τους πόδας και η μικρά έκυλιέτο επί της χλόης, ενώ ο πατέρας της και η μητέρα της έπέ- διώρθωνον εις την σκιά των πετρών του δρόμου έλας της παλχάης καθέκλας του χωριού. Δεν ώμί- λουν σχεδόν εις την άληθινήν αυτήν κατοικίαν. Έστερα από τας άναγκαίαις λέξεις δια να άποφα- σίσουν ποιος θά έκανε τον γύρον των σπιτιών φωνά- ζων την γνωστήν κραυγήν «ψαθοπλέκτης καθε- κλών» ήρχιζον να τυλίγουν την ψάθαν άπέναντι η εις το πλευρόν ο ένας του άλλου.

Όταν το κορίτσι έπήγαινε πολύ μακρρά, η προ- σεπάθει να έλθη εις σχέσεις με κανένα μαγκόπαιδο του χωριού, η θυμωμένη φωνή του πατέρα της την εφώταζε πίσω: «Γκρεμίσου δώ σουρλουλού!» Αυτοί ήταν οι μόνοι τρυφεροί λόγοι τους όποιους ήκουε. Όταν έμεγάλωσε περισσότερο την έστειλαν να μαζεύση τους πάτους των παλαιών καθέκλων. Τότε αυτή έμισόκαμε κάτι γνωριμίας από τόπο σε τόπο με τα χαρίνια.

Άλλ' αυτήν την φοράν οι γονείς των νέων φίλων εφώναζον άγροίκως να γυρίσουν πίσω τα παιδιά των. «Γρήγορα έδω μάγκα! Πώς σε βλέπω να κουδεντιάζεις με αυτήν την ξυπόλυτη! . . .»

Πολλαίς φορσίς οι μικροί μάγκες την έπετροβολ- λούσαν. Όταν χαμμιά κυρία της έδιδε μερικές πεν- τάρες της έφύλαττε προσεκτικά.

Μίαν ήμέραν—ήτο τότε ένδεκα ετών—ένώ έπερ- νούσεν από την χώραν αυτήν, συνήντησεν από πίσω από το νεκροταφείον τον μικρόν Σουκέ, ο όποιος έκλαιεν έπειδή ένας σύντροφός του του είχε κλέψει δύο δεκάρες. Τα δάκρυα αυτά ενός μικρού αγρότου, ενός από εκείνα τα μικρά, τα όποια αυτή με τα έξατμισμένα από την παραγκώνισιν και την δυστυ- χίαν μυλά της έφαντάζετο πάντοτε εύχαριστημένα και εύθυμα, την άνεστάτωσαν. Έπλησίασε και άφοι έμαθε την αίτιαν της λύπης του, έγχεσε μέσα εις τα χέρια του όλης της οικονομίας, έπτά πεντάρες, τας όποιαις αυτός έλαβε φυσικά σρογγίζων τα δάκρυά του. Τότε τρελλή από χαράν έσχε το θάρρος να τον έναγκαλισθή. Και έπειδή αυτός παρετήρει μετά προσοχής να νομισματά του την άρησε να το κάμη αυτό. Εκείνη δε έπειδή έβλεπεν ότι ούτε την έ- σπρωχεν, ούτε την έκτύπα τον έναγκαλίστη πάλιν περιπαθώς. Έπειτα άπ. μακρύνθη.

Τί συνέβη σ' αυτό το δυστυχισμένο κεφάλι; προ- εκολήθη σ' αυτό το παιδί έπειδή του είχε προσφέρει την άληθινήν περιουσίαν της, η έπειδή του είχε δώσει το πρώτον τρυφερόν φίλημά της; Το μυστήριόν εινε το αυτό κινδία τους μικρούς και δια τους μεγά- λους.

Μήνας ολοκληρούς έσυλλογιέτο την γωνίαν αυ- την του νεκροταφείου και αυτό το παιδί. Με την έλπίδα να το ξαναϊδή έλεβε τους γονείς της κρα- τουσα μία πεντάρα άπ' έδω μία πεντάρα άπ' εκεί, είτε από μίαν ψάθαν είτε από ψώνια, τα όποια επή- γαινε να άγοράση.

Όταν ξαναγύρισε είχε δύο φράγκα εις την τσέπη, αλλά δεν εμπόρεσε παρά να παρηγήσθην τον μι- κρόν φαρμακοποιόν, ώς έπόμεινον, έπισθεν των ύκ- λωμάτων του πατρικού καταστήματός μετ'αυτ' μιζς έρυθράς ύκλίνης σφαίρας και μιζς ταινίας.

Άπ' αυτό τον ήγάπησε περισσότερο ακόμη, γρητευμένη, συγκεκινημένη, έκστατική από την λάμψιν εκείνη του χρωματισμένου ύδατος, και άπο- θέωσιν αυτήν των λαμπόντων κρυστάλων.

ΤΙΜΩΝ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΕΣΠΕΡΟΣ

[Μετά την έκδοσιν της άγγελίας του «Εσπερου» έλά- βουκεν πολλήν επιστολάς πλήρεις έντυπώσεων, φιλοσοφη- τικών εκφράσεων και ένθουρατικών λόγων παρ' των συνδρομητών μας, τους όποιους θεομώς εύχαριστούμεν. Έκ των έντυπώσεων, δημοσιεύομεν την κατωτέρω, στα- λείσαν παρ' του κ. Γ. Μ. Βογιατζάκη.]

Πόσες φορές ψυχή μου εις την μελαγχολικήν ώρα του λυκόφωτος δεν έστρεψες το θεμβόν σου βλέμμα και άνεζήτεις το λαμπρό άστέρει, του όποιου αι άκτίνες στίλβουν μέσα στην γλυκύτατη εκείνη και μυστηριώδη άπόχρωσι του Όθραου.

Το άστρο αυτό που τρέχει και σβύνει πίσω άπ' της δύσεως τα άγαπητά βουνά είναι ο άγα- πητός Έσπερος, ο γλυκύτατος Άγγερός. Ω! άστρο λαμπρό πόσες φορές δεν ανέλωσε της ψυ- χής μου τους πόνους, και με παλμούς στην καρ- διά δεν παρηκολούθησε το θεμβόν μου βλέμμα την δύσιν σου μέσα στα σκότη της έρχομένης νύκτας.

Και έφηνες άπ' εμπρός μου. Και έχάνεσο πίσω άπ' τα σκοτεινά βουνά της δύσεως και με ά- φινες μόνον με την έντύπωσιν την τόσον γλυ- κειά που έπροξένει η θέα σου.

Και το πρώτ' πόσες φορές, όταν ήρχεσο πλέον οτολισμένο με τ' όνομα τ' Άγγερίου, με την πρωινήν δροσούλαν έτρεχες να άνεβής στα ψηλά ούράνια δεν προσηλώθη το βλέμμα μου πάλιν σ' έσένα, το βλέμμα μου το κουρασμένο άπ' τας φρικώδεις άγρυπνίας της νύκτας. Και η λάμψις σου η τόσον γλυκειά και η άρμονική για την ψυ- χήν μου ήρχιζε να τρεμοσβύνη προ της πρωινής άμφιλύκης, προ της εισόδου του Αρματηλάτου Φοίβου. Και άγκαλιασμένο με την Ηώ με την φαιδράν σου λάμψιν άνεβανες μαζί της πίσω άπ' του Ύμητου τους άγαπητούς βράχους. Και έφθανεν η ήμέρα και συ συγγωνίζεσο ακόμη για να λάμψης. Είσαι τόσο έγώιστικό που θέλεις πάντα να δείχνης τα κάλλη σου, όπως και η φέρουσα τ' όνομά σου άρχαία Θεά.

Και σε παρηκολούθει το βλέμμα μου, πόνα- γαπημένο άστέρει, έως ότου σ' έχανε. Αί λάμψεις

του Βασιλέως σας του έγώιστού σου έσβυνε και σου την τόσον άρχαίαν σου λάμψιν.

Άλλά ποτέ, ποτέ δεν μου φεύγεις από το νού. Η γλαφυρές σου άκτίνες, κι αν ακόμη χαθής από το στερέωμα θά είναι πάντοτε μπρός στα μάτια μου, και το τρεμοσβύνον σαν ένα μελαγχολικό καντύλι φώς σου, θά μένη πάντοτε μέσ' στη φαντασία μου ο μεγαλειερός μου πα- ρήγορος κι ο πεύ πονετικός μου φίλος, ο μόνος μάτρως των παληών μου δυσιχιών, ο όποιος μου έστειλε μια παρήγορην άκτίνα!

Ο τίτλος μόνος του παρόντος περιοδικού μου άνακαλει κόσμο άναμνήσεων και έντυπώσεις, τας όποιαις μου είναι άδύνατον να περιγράψω. Ως αντίλλαγμα του δίδω μίαν εύχην εκ βάθους ψυ- χής, όπως πάντοτε σελαγίζη και διαλάμψη δια της έπιτυχίας του, σαν το άγαπημένο, το δμώ- νυμό του άστρο!

Γ. Μ. ΒΟΓΙΑΤΖΑΚΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑ της εκθύμον ύποστηρίξεως και της άμε- ρίστου αγάπης, δι' ης περιέβαλον τον «ΕΣΠΕΡΟΝ» εθδής εξ αρχής οι συνδρομηταί του, η διεύθυνσις άναλαμβάνει ύποχρεώσεις άπέ- ναντι αυτών, τας όποιαις έντελώς κατανοεί.

Περί της πορείας του περιοδικού μας έχομεν άπόφασιν ούδέν να ύποσχεθώμεν και εις την άπόφασίν μας ταύτην θά έπιμεινώμεν, διότι προ- τιμώμεν άντι των συνήθων λόγων τα πράγ- ματα. Έπειδή όμως έφ' όσον τω παρέχονται τα μέσα, επί τοουτοιν θέλει γείνει τελειότερος ο «ΕΣΠΕΡΟΣ», τα μέσα δε ταυτα εις εν περιο- δικόν είναι οι συνδρομηταί αυτ' η, δια τουτο ση- μερον προς έγγραφην τοιούτων προκηρύσσομεν διαγωνισμα με τους κατωτέρω όρους:

α.) Προθεσμία δρίζεται μέχρι της 1ης Μαρτίου β.) Βραβεία θά δοθώσι πεντήκοντα εν δλω.

1. Εις τον έγγράψαντα τους περισσοτέ- ρους έτησίους συνδρομητάς θάδοθη δλό- κληρος η εικονογραφημένη βιβλιοθήκη του Ιουλιου Βερν χρυσόδετος αξίας. . . δραχ. 47

Πρός δε, θά δημοσιευθη και η εικών του εν τω «ΕΣΠΕΡΩ».

2—3. Εις τους δύο μετ' αυτών θά δο- θούν άνα πέντε χρυσόδετοι τόμοι εκ της βιβλιοθήκης του Ιουλιου Βερν, αξίας δραχ. 40

Και τοιούτων δε η εικών θά δημοσιευθη.

4—8. Εις τους πέντε μετ' αυτους θάδοθούν άνα τρεις τόμοι της Βιβλιοθήκης Βερν, δραχ. 30

9—15. Εις τους έπτά έπομένους άνα δύοτόμοι της αυτης βιβλιοθήκης, αξίας δρα. 28

16—25. Εις τους δέκα έπομένους άνα 3 εικονογραφημένα μυθιστορήματα, αξίας δρα. 30

26—35. Εις τους δέκα έπομένους άνα δύο μυθιστορήματα, αξίας. δραχ. 20

36—50. Και εις τους τελευταίους 15 άνα εν μυθιστόρημα, αξίας. δραχ. 15

Ητοι βραβεία αξίας εν δλω δρα. 210

Σημειωτέον ότι εις τον διαγωνισμόν τουτον δύ- νανται να λάβωσι και οι νέοι τη ενεργεία άλλων έγγραφόμενοι συνδρομηταί, έγγραφοτες αυτοί άλλους, προς δε, και τ' άδελφια των συνδρομητών.

Από εξαμήνοι συνδρομαί εις τον παρόντα διαγωνισμόν λογίζονται ως μία έτησία.

ΔΩΡΑ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

ΚΑΤ' έτος η διεύθυνσις του «ΕΣΠΕΡΟΥ» θά προσφέρει δώρα διάφορα δια λαχείου, εις το όποιον έχον δικαίωμα συμμετοχής μό- νον οι μέχρι της 1ης Μαρτίου πληρώσαν- τες έτησίαν συνδρομήν.

Κατά το έτος τουτο τριάκοντα αριθμοί θέ- λουσι κερδήσει τα εξής αντικείμενα:

- Ο 1ος Μίαν φωτογραφικήν μηχανήν. . . δρα. 70
Ο 2ος Έν πολύκροτον. » 45
Ο 3ος Έν όρολόγιον άγρυπνούν. » 30
Ο 4ος Μίαν συσκευήν γραφείου. » 25
Ο 5ος Μίαν έλαιογραφίαν. » 20
Ο 6ος Έν ζεύγος διόπτρων. » 18
Ο 7ος Έν βαρόμετρον κρυστάλλινον. . . » 15
Ο 8ος Έν έξυπνητήριον. » 11
Ο 9ος Έν μελανοδοχεόν. » 9
Ο 10ος Έν καλλιτεχνικόν θερμομέτρον. . » 7

Οι έπόμενοι πέντε άνα τρεις εικονογρα- φημένους τόμους (αξίας δρα. 2 έκαστος) του Ιουλιου Βερν, και εκλογήν μας. » 30

Οι έπόμενοι πέντε άνα εν μυθιστόρημα (αξίας δρα. 2) και εκλογήν του κερδι- ζοντος. » 10

Και οι τελευταίοι δέκα άνα εν μυθιστό- ρημα (αξίας δρα. 1) και εκλογήν του κερδιζοντος. » 10

Έν δλω δώρα αξίας δραχμών 300

Οι αριθμοί των λαχείων, είναι ο αριθμός των αποδείξεων, ως κατέχουν οι πληρώσαντες έτησίαν συνδρομήν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

Προτείνεται σήμεραν δια τους συνδρομητάς ο έπό- μενος διαγωνισμός των λύσεων:

α.) Διάρκεια διαγωνισμού τρίμηνος: δηλ. περιλαμβά- νονται εν αυτώ αι ασκήσεις αι δημοσιευθησόμεναι εν τοις φυλλαδίοις Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου και Μαρτίου ε. ε.

Ο ΕΣΠΕΡΟΣ

Εύχεται

εις τούς κ. κ. Συνδρομητάς, Συνεργάτας και Ανταποκριτάς αὐτοῦ

ΔΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1903

- β.) Αἱ λύσεις ἐκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐντὸς τῆς ἐπὶ τούτῳ τασσομένης ἐκάστοτε προθεσμίας.
γ.) Βραβεῖα ὀρίζονται τρία (1ον) Ὁ λύσας τὰς περισσοτέρας ἀσκήσεις θέλει λάβει 3 τόμους ἐκ τῆς Εἰκονογραφημένης Βιβλιοθήκης τοῦ Ἰουλίου Βέρν, καὶ θέλει δημοσιεῦθῃ ἡ εἰκὼν του ἐν τῷ «Ἐσπερῷ».
δ.) Λύσεις ἐκπρόθεσμοι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.
ε.) Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἐπὶ χωρῖστος ὁ χάρτου μηδὲν ἄλλο περιέχοντος.

Αλληλογραφία "ΕΣΠΕΡΟΥ"

[Ἀπαντήσεις εἰς τὰς μέχρι 20ης Δεκεμβρίου ληφθεῖσας ἐπιστολάς, εἰς ἃς δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἰδιαιτέρα ἀπάντησις.]

Δίδα Κατίνα Παντελάκη, Πειραιᾶ. Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σας καὶ τοὺς ἐγγραφέντας συνδρομητάς. Ἔως τώρα ἔχετε τὸ ῥεκόρ καὶ θὰ εἰσθε ἀντίπαλος οὐχὶ εὐκαταφρόνητος διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ διαγωνισθῶν εἰς τὸ «Διαγώνισμα πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν».

Ἥλιαν Μιχαλόπουλον, Πειραιᾶ. Συνδρομὴ ἐλήφθη καὶ ἐστάλη ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχάς.

Ἄνθον Παπαβασιλείου, Ἐνταῦθα. Ἀγγελία μὲ συνδρομητὰς ἐλήφθη, ὡς καὶ ἐπιστολή. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας καὶ εἰμῶθα σύμφωνοι.

Νατάλιαν Ροσέλλι, Φλωρεντία. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν ἀπειρώς θὰ λογιζώμεθα εὐτυχεῖς ἐὰν καὶ πολυειδεῖς σας ἀσχολία, θὰ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μᾶς γράφητε ἐνίστε.

Διὰ τὰς εὐχάς σας καὶ τοὺς καλοὺς ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπεροῦ» λόγους θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦμεν, Λάτρις τοῦ Ὁραίου. Βλέπετε ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σας ἐγκρίνεται.

Ἐλπίς Εὐτυχίας, ἰδοὺ τὸ προτιμώμενον εὐχαριστοῦμεν δι' ἐγγραφείσας συνδρομητριάς· ἐπίσης καὶ ὑμᾶς, Μηλόνη τῆς Ἐριδος.

Ἐννοεῖται, Ἰωάννα Δ' Ἀρκ, ὅτι τετράδια ἐρωταποκρίσεων θὰ ἐκδοθῶν καὶ θὰ εἶναι ἔτοιμα, μετὰ τοῦ β' φύλλου.

Καλὰ λοιπόν, Δοξασμένη Στρατηγέ, ἀλλὰ αἱ ἰδικαί σας δάφναι εἰς τὸ ἰδικόν μας πεδῖον δὲν ἔχουν πέρασιν· ἐδῶ πρέπει νὰ δρέψητε ἄλλας δάφνας, καὶ νὰ ἰδοῦμε!

Κατακτητὰ Καρδιῶν, φρ. χρ. 30, ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.

Βασιλεῦ τοῦ Σκότους, διὰ συνδρομητὰς εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Καίτην Πομόνη, Ἐνταῦθα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Κούλαν Μπούκου, Ἐνταῦθα. Δι' ἐνεργείας καὶ ἐγγραφῆν συνδρομητῶν μεγάλως εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Τζέμιαν Σίδωρις, Βουκουρέστιον. Τὰ ποιήματα ὀλίγον ἄτεχνα· ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ διήγημα ὅμως καλὸν καὶ θὰ δημοσιεῦθῃ προσεχῶς.

Γ. Μ. Βογιατζάκη, Ἐνταῦθα. Διὰ τοὺς καλοὺς ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπεροῦ» λόγους εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν. Ἀναμένομεν ὑποσχεθείσας ἐνεργείας.

Καν Μαρ. Γιαννοπούλου, Πύργον. Ἀγγελία ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Δημ. Παπαποστόλου, Πόρτ-Σαϊδ. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἀποδείξεις μετ' ἀριθμῶν λαχείου ἐστάλησαν.

Νικ. Παπαλουκᾶν, Ὁδησσόν. Γεώργιον Νικολόπουλον, Μασσαλίαν, καὶ Παν. Ἀποστολάκην, Χανία Κρήτης. Ἀγγελία μετὰ συνδρομῶν ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Ὀλγαν Ζούκη, Λευκάδα. Δραχμαὶ 24,60 ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

«Καὶ οὕτω ἤρχισα τὸ... πρῶτον πῦρ!» Ἔτσι τελειώνει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φιλάτου Πρώτου Πυρός, ἐννοῦντος ὅτι μετὰ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν του ἤρξατο τοῦ ἀγῶνος τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ μας. Ἄς ἴδωμεν.

Ἐρημιά, ἐλήφθη ἡ σύστασις ὑπὸ σημείωσιν. Στήλην Χαιρετισμῶν—Πληροφοριῶν, ὡς βλέπετε ἐγκαινιάζομεν σήμερον.

Ἀναμένομεν, Εὐθυμὲ Νέε, τὰ ὑποσχεθέντα. Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον, Σκανδαλιάρη, ἀλλὰ... μακρὰν ἀπὸ τὰ σκάνδαλα.

Χαιρετισμοί, πληροφορία. Ἡ Τζέμιμα Σίδωρις χαιρετᾷ ὅλας τὰς συνδρομητριάς τοῦ «Ἐσπεροῦ».

Ἐκαστος συνδρομητῆς ἢ συνδρομητριάς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ ἐν μόνον ψευδώνυμον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνδρομῆς του· τὰς πρὸς τὸν Ἐσπερον στελλομένας ἐπιστολάς πρέπει νὰ ὑπογράψῃ μετὰ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχη). Παράλειψις ψευδώνυμου, σημαίνει ὅτι θέλει νὰ τῷ δοθῇ ἀπάντησις μετὰ ἀληθῆς ὀνομας του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10ης Φεβρουαρίου ἔ.ἔ.)

1. Λεξιγράφος.

Ἐλληνικὸ χωρὶς θὰ φανερώσῃς ἂν πάρης δύο ἔγγρα καὶ τὰ ἐνώσῃς.

2. Συλλαβογράφος.

Ἐνας φθόγγος μουσικῆς, ἓνα τοῦ προσώπου μέλος, καὶ ἓνα γράμμα εἰς τὸ τέλος πρὸς σχηματισμὸν σοῦ φθάνουον πόλεως ἑλληνικῆς.

3. Γωνία.

- Ε . . . = Δίσθημα ἀπαραίτητον.
Σ . . . = Ἀσθένεια
Π . . . = Ὀπλον ἀρχαῖον
Ε . . . = Φῦλον
Ρ . . . = Νῆσος
Ο . . . = Νῆσος
Σ . . . = Φαινόμενον οὐράνιον.

4. Λογοπαίγιον.

Ποία πόλις εὐρίσκειται εἰς τὴν χειράμας;

5. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τ' ὄνομα τραγικῆς βασιλείσεως, τὰ δὲ δεύτερα, ἀτυχοῦς βασιλέως.

- 1) Ἀρχαῖος Τύραννος, 2) Ἀρχαῖος ἡγεμονόπαις, 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, 4) Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων, 5) Ἰχθύς, 6) Μέρος βιβλίου, 7) Ποιητῆς ἀρχαῖος.